יד הזהב

קליעותיו הנפלאות של רוזין השחקן היו תופעה. פעמים רבות הציל מישחקים אבודים בסידרה של קליעות התאבדות מחצי המיגרש. לצידו בתמונה, מצד ימין, פטקה, שומר מיגרש **המכבי**, שרבים מזאטוטי תל־אביב דאז זוכרים את נחת זרועו לאחר שהתפלחו למישחקים של הקבוצה.

בזמן הזה

בביקור שערך רוזין עם נבחרת ישראל בארצות־הברית זכה והצטלם עם גדול מאמני הכדורסל של ארצות־הברית. בתמונה למטה נראה יהושע רוזין בעת אימון הנבחרת הצעירה של **מכבי**. רוזין שותף לקבוצת הכדורסל של **מכבי** תל־אביב מזה עשרות שנים, כשחקן מצטיין בעבר וכמאמן היום.

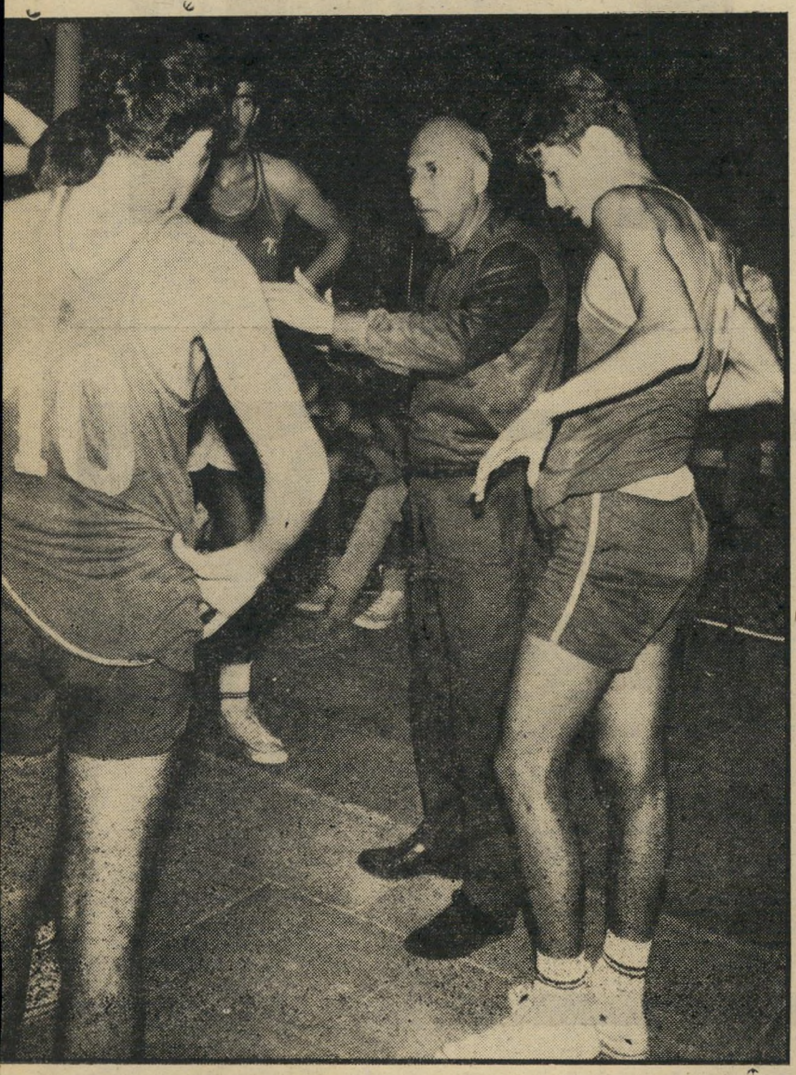

אוהב שמעירים לו, לא אוהב שגותנים לו עצות. לא לפני המישחק ולא במישחק. הוא אומר שהוא יודע לשחק והוא רוצה להראות את זה.

אז בגלל דברים כאלה יש לנו קבוצה שיכולה לחולל ניסים, שמשגעים את כל המדינה, ומצד שני לתת מישחקים כאלה שליגה ג' בכדורסל היתה מתביישת בהם.

לכן אין לי כיום מטרה חשובה יותר מאשר לבנות ולנפות מהבודדים האלה קבוצה. שאני אדע בדיוק מה אני יכול לצפות ממנה, בלי ניסים ונפלאות, רק עם מישחק צוות טוב. זה יהיה קשה, כי אנחנו לא מיקצועונים והשחקנים לא עומדים לרשותי 24 שעות ביממה. אבל זה מוכרח לבוא.

נולדתי באלכסנדריה במצרים, לאחר שהורי גורשו מישראל על־ידי התורכים, בימי מילחמת־העולם הראשונה. חזרתי ארצה כשהייתי בן חצי שנה.

למדתי בבית־ספר תחכמוני בתל־אביב, בית ספר דתי, אחד הראשונים בארץ. הספורט שעסקתי בו אז היה כדוריד. לאחר בית־הספר העממי, למדתי בתיכון ל־מיסחר ושם פגשתי לראשונה את הכדור־סל.

המורה הראשון שלי במישחק היה דוד אלמגור. הוא היה גם מפקד מכבי־הצעיר. בהשפעתו הצטרפתי למכבי־הצעיר, ושם התבלטתי דווקא בכדוריד. היתה אז עלייה גדולה מגרמניה והם חיזקו מאד את הענף הזה. בגיל צעיר הצטרפתי לקבוצת הכדוריד של מכבי תל־אביב, ויש כמה שופטים חשובים בענף שזוכרים אותי מ־מישחק ה־11 עד היום.

באותה תקופה הגיעו כמה צעירים מ־ארצות־הברית, שהתחילו לשחק כדורסל

(המשך בעמוד 26)

נגד „גאולה" מכבי תל־אביב באחד מהרכביה הראשונים במיגרשה הביתי ברחוב מכבי בתל־אביב. בגלל מחסור מיתחרים נהגו אז **המכבים** לשחק נגד ניבחרות של בתי־ספר תיכוניים. מימין: אריה בן עטר, אריה קלינגסבורג, משה ברון וירמיהו מורגנשטאט, במגרש שליד קולנוע **אורין** לשעבר.